

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 544/2016
17.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене А.С., због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене А.С., адвоката М.Д., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 63/15 од 07.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 80/16 од 01.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 17.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.С., адвоката М.Д., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 63/15 од 07.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 80/16 од 01.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К 63/15 од 07.12.2015. године, окривљена А.С. оглашена је кривом због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ за које је осуђена на казну затвора у трајању од осам година у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 01.05.2015. године па надаље. Том пресудом на основу одредбе члана 84. КЗ према окривљеној је изречена мера безбедности обавезног лечења алкохоличара која ће се извршити у Заводу за извршење казни или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем али не дуже од изречене казне затвора, с тим да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора. Истом пресудом на основу одредби чланова 261. и 264. ЗКП окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка Вишем јавном тужилаштву у Шапцу исплати износ од 102.689,23 динара, а Вишем суду у Шапцу износ од 25.530,94 динара, на име судског паушала износ од 2.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 80/16 од 01.03.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Шапцу и браниоца окривљене А.С. и пресуда Вишег суда у Шапцу К 63/15 од 07.12.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене А.С., адвокат М.Д., због повреде закона из члана 485. став 1. у вези члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.С., адвоката М.Д., је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног за подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају окривљена преко свог браниоца у захтеву као разлог подношења само је формално означила да је наведеним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) КЗ, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеној, а из образложења захтева и навода да умишљај окривљене није био управљен на лишење живота оштећеног, већ да се у конкретном случају ради о инцидентној ситуацији иницираној понашањем оштећеног који је вршио насиље над окривљеном са којом је живео у ванбрачној заједници, те да није на поуздан начин утврђен међусобни положај окривљене и

оштећеног у тренутку nanoшења повреда оштећеном, на коју околност је одбрана предложила да се обави реконструкција догађаја, што суд није учинио, нити је нож, као средство извршења дела пронађен, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа окривљене у извршењу кривичног дела у питању.

Међутим, како цитираном одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца сходно ограничењу његових права правима који у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној одлуци, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.С., адвоката М.Д., оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.